

Van een klein oud huisje

door A. van VLIET-
LIGTHART SCHENK

G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

VAN EEN KLEIN OUD HUISJE

DOOR

A. VAN VLIET-LIGTHART SCHENK

MET TEKENINGEN VAN RIE REINDERHOFF

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

DE MOOIE AUTO

Toet-toet! Toet-toet!
Daar komt een auto aan.
O, pas toch op!
Anders kom je er onder.
Toet-toet! Toet-toet!
Waar gaat die mooie auto heen?
En wie zitten er in?
Kijk, een klein meisje drukt haar neusje tegen de ruit.
De auto rijdt zo hard en toch wil het kleine meisje graag alles zien.
Dat meisje heet Toosje.
Ze is acht jaar.
Vader *stuurt* de mooie auto.
Vader is heel rijk.
Hij heeft de auto zelf gekocht.
Toet-toet! Toet-toet!
Nu zijn ze bij hun huis gekomen.
O, kijk eens wat een groot huis!
En wat een mooie tuin is er bij.
Daar groeien allemaal prachtige bloemen in.
Toet-toet! Toet-toet.
Vader rijdt de auto in de garage. Dan gaan ze vlug naar moeder.
Die zit in de kamer.
Ze krijgen een kopje thee met een snoepje er bij.
Dan gaat Toosje met Willie spelen.
Willie is haar pop.
Als ze de pop voorover houdt, zegt ze: „Mamma.”
En als Willie in haar wiegje ligt, kan ze echt slapen.
Ja, en Toosje heeft nog veel meer speelgoed.

Mooie blokken en een poppenhuisje met echte stoeltjes en een tafeltje.

O, wat zal ze blij zijn met al die mooie dingen.

Ze hoeft zich nooit te vervelen. En toch heeft Toosje dikwijls verdriet. Weet je waarom?

Ze wil zo graag een broertje of een zusje hebben.

Daar kan ze nog veel prettiger mee spelen.

Waarom heeft Ansje vier broertjes en zij niet één?

En Ansje is nog wel arm.

Neen, dat begrijpt Toosje niet.

HET KLEINE HUISJE

Zie je dat kleine huisje wel?

Het is een heel oud huisje.

De gordijntjes, die voor de kleine ramen hangen, zijn helemaal stuk.

Ze kunnen niet meer gemaakt worden.

Zo oud zijn ze.

De deur van het huisje is scheef gezakt. Zij staat een klein eindje open.

Zouden hier mensen wonen of is dit huisje soms voor dieren?

Misschien zijn er wel varkens in of kippen.

Ga je mee eens kijken?

Voorzichtig, hoor, want de deur piept zo.

Piép-knèrp. Piép-knèrp.

O, kijk toch eens!

Er lopen kleine kinderen in dat oude huisje.

Wonen hier dan *toch* mensen?

Och, dan zijn ze vast wel heel arm.

Bij het raam zit een man.

Elke dag zit hij daar.

Hij kijkt zo verdrietig.

Het is de vader van al die kinderen.

Maar, moet die vader dan niet gaan werken, om geld te verdienen?

De kinderen moeten toch eten hebben?

Juist *daarom* is vader zo bedroefd.

Hij zou zo graag *veel* geld willen verdienen, maar het kan niet.

Altijd moet hij maar blijven zitten.

Vader kan niet lopen.
Hij heeft ongelukkige benen.
Een hele tijd geleden is er een ongeluk gebeurd.
Het kwam door een auto, die heel hard reed.
Vader was op de fiets.
Hij viel en toen reed de auto over zijn benen heen.
Nu kan hij nooit meer goed lopen.
Soms strompelt hij met twee stokken door het kleine huisje.
Maar dan gaat hij weer gauw op zijn stoel zitten.
Hij wordt zo moe, zo vreselijk moe.
Dan komen er tranen in zijn ogen.
Hij denkt dan aan andere mensen, die rijk zijn.
Waarom is *hij* nu zo arm?
En waarom heeft *hij* ongelukkige benen?
Dan vouwt die arme man zijn handen en hij sluit zijn ogen.
Hij bidt.
Want hij weet, dat er Eén is, Die altijd helpen kan.
De Heere in de hemel kan al zijn verdriet wegnemen.
Daar wil hij om vragen.

DE SCHOOL GAAT UIT

Tingeling-tingeling, doet de bel.
Het is vier uur.
De school gaat uit.
Alle kinderen lopen netjes twee aan twee over het schoolplein.
Het hek gaat open en dan hollen ze naar alle kanten.
De meeste kinderen gaan vlug naar huis.
Kijk, daar komt Ansje ook.
Ze loopt heel hard.
Haar kousjes zakken af.
Haar jurkje is gescheurd.
Ze wil maken, dat ze gauw thuis komt, bij vader en de broertjes.
Want moeder is er niet.
Zij is uit werken bij deftige mensen.
Zij moet geld verdienen om brood te kopen.
Maar wie is Ansje toch?
Dat is een dochtertje van die arme ongelukkige man. Zij woont ook in dat kleine oude huisje.

Ansje is een flink meisje.

Ze is zeven jaar en ze helpt moeder al zo goed.

Jammer toch, dat vader niet kan werken. Kon hij maar veel geld verdienen. Dan kreeg ze vast wel een nieuwe jurk of nieuwe klompen. Kom, ze zal maar vlug doorlopen, dan is ze gauw thuis.

Maar opeens wat is dat?

Daar komen stoute jongens aan.

Ze lopen Ansje achterna en ze roepen en schreeuwen maar.

Ansje schrikt er van.

Die jongens schelden haar uit.

Ze roepen allemaal lelijke woorden.

Wacht, ze zal nog maar wat harder gaan lopen.

Maar o wec, één jongen is al heel dicht bij haar.

Hij heeft een stok in zijn hand.

Telkens kijkt Ansje om.

En dan met een smak valt ze op de grond.

Ze begint heel hard te huilen.

Van de schrik lopen de jongens vlug weg.

Die arme Ansje.

WIE KOMT ER AAN?

Arme Ansje.

Daar ligt ze nu.

Voorzichtig staat ze op.

Au! Wat doet die knie pijn.

Kijk, er komt bloed uit.

Dan hoort ze opeens een stemmetje dicht bij haar.

„Doet het pijn, Ansje?”

Van wie is dat stemmetje?

O, kijk eens, dat is Toosje.

Ze slaat haar arm om Ansje heen. Ze heeft zo'n medelijden met haar.

Ansje kan het haast niet begrijpen.

Komt Toosje nu zo maar naar haar toe?

En, Toosje is zo deftig. Ze heeft zo'n mooie jurk aan en zo'n prachtige strik in het haar.

De jurk van Ansje is oud en een strik *heeft* zij niet eens.

„Heb je een zakdoek?” vraagt Toosje.

Neen, die heeft Ansje niet.

Dan neemt Toosje haar eigen zakdoek en bindt die om de knie van Ansje.

„Nu wordt het weer gauw heter,” zegt ze.

„Is jouw moeder niet boos, als ik je zakdoek heb?” vraagt Ansje.

„Nee hoor, wij hebben thuis nog veel meer zakdoeken. Deze mag je best houden.”

„Heb jij een nieuwe jurk aan? Het is zo'n mooie.”

„Een nieuwe jurk? Nee, hoor, ik heb er thuis één, die is nog veel mooier. Heb jij thuis ook nog een mooie jurk?”

„Nee, ik niet.”

„Waarom niet?”

„Wij hebben geen geld om nieuwe jurken te kopen. Wij zijn arm.

Vader kan niet lopen.”

„Kan jouw vader niet lopen?

Hoe komt dat?”

„Hij heeft zieke benen.”

„Och, wat jammer.

Maar jij hebt nog broertjes thuis. Ik niet.”

„Jij niet?”

„Nee, ik moet altijd maar alleen spelen.”

„Maar je moet er om bidden?”

„Bidden? Heb jij dat ook gedaan?”

„Ja, hoor, en wij hebben al vier broertjes.”

„Dan zal ik vanavond ook bidden. Misschien krijg ik dan ook wel een broertje.

Maar nu ga ik gauw naar huis, hoor. Dag Ansje.”

„Dag Toosje.”

„Daaág!”

MOEDER IS ONGERUST

Als Toosje thuis komt, staat moeder voor het raam.
Ze dacht: „Waar blijft die Toosje toch?”

Maar nu is ze er gelukkig weer.

Ze krijgt van moeder een kopje thee. En dan gaat ze alles vertellen.

Van de stoute jongens, die Ansje zo geplaagd hebben. En van de knie, waar bloed uitkwam.

„Wie is toch die Ansje?” vraagt moeder.

„Is dat een vriendinnetje van je?”

Gaat ze ook bij jullie op school?”

„Ja Moes,” zegt Toosje. „Ansje is heel erg arm. Ze heeft niet eens een mooie jurk om aan te trekken. En haar vader kan niet lopen. Die heeft zieke „benen”.”

„Och,” zegt moeder, „wat is dat verschrikkelijk. Wie moet er dan geld verdienen om brood te kopen?”

Dat weet Toosje ook niet.

Ze zal het morgen eens aan Ansje vragen.

„Heeft Ansje nog meer zusjes?” vraagt moeder.

„Nee, Moes, maar ze heeft wel vier broertjes. Ansje is nooit alleen. Zij kan altijd met haar broertjes spelen. Als ik eens één broertje had, wat zou dat heerlijk zijn.”

„Ja,” zegt moeder, „maar Ansje zal wel niet zoveel speelgoed hebben als jij om mee te spelen. En misschien, heel misschien krijg je nog wel eens een broertje.”

Toosje een broertje. Neen, dat kan ze niet geloven. Wat zei Ansje ook weer? O ja, ze zei: Je moet er om bidden. Dat zal ze vast doen.

DE VOLGENDE DAG

Als Toosje de volgende dag in school komt, kijkt ze dadelijk of ze Ansje ziet.

Maar, neen hoor, ze kan Ansje nergens vinden.

Wat is dat jammer. En ze wilde zo heel veel vragen aan Ansje. Zou ze nu ziek zijn?

Toosje begrijpt er niets van.

Wist ze nu maar, waar Ansje woonde. Ze zou er dan vanmiddag eens heen gaan.

Het is vandaag Woensdag.

Vanmiddag is er geen school.
Dat komt mooi uit.
Weet je wat? Ze zal het eens aan de juffrouw vragen.
Die weet vast wel, waar Ansje woont.
Om twaalf uur, als de school uit gaat, stapt Toosje naar de juffrouw toe.
Ja hoor, de juffrouw weet wel, waar het huisje van Ansje is.
Ze is er zelf ook wel eens geweest.
't Is op het Zwarte weggetje.
Er staat maar één huisje, dus het is makkelijk te vinden.
Toosje is blij, dat ze het weet.
Ze zal aan moeder vragen of die vanmiddag ook mee gaat.
Dat doet ze vast.

NAAR ANSJE

Daar lopen moeder en Toosje.
Ze zullen samen eens zien of ze het huisje van Ansje kunnen vinden.
Toosje heeft een pakje onder haar arm. Daar zit iets in voor Ansje. Het is een jurk van Toosje. Die mag Ansje nu hebben.
Toosje heeft zoveel jurkjes.
Zij kan er best één missen.
Wat zal Ansje er blij mee zijn.
Kijk, daar zien ze een klein huisje.
„Zal dat nu het huisje van Ansje zijn, moeder?” vraagt Toosje.
„Ik denk het wel,” zegt moeder.
„Ons huis is veel mooier, hè?”
„Ja, kindje, maar de vader van Ansje is arm.”
Toosje kan het maar niet begrijpen.
Haar vader is zo rijk.
Die heeft een mooi huis en een prachtige auto.
Ansje's vader is arm en hij kan niet lopen.
Wat vindt Toosje dat verdrietig.
Eindelijk zijn ze bij het kleine huisje gekomen.
De deur staat een klein eindje open. Zij kon niet goed dicht.
Dat komt omdat de deur scheef gezakt is.
Moeder wil bellen, maar er is geen bel.
Dan duwen ze voorzichtig de deur een eindje verder open.
Het gaat zo moeilijk.
Piép-knèrp. Piép-knèrp, gaat het.

IN HET KLEINE HUISJE

In het kleine huisje is alles stil en rustig.
Vader zit op zijn stoel voor het raam. Hij schilt de aard-
appelen. De broertjes zijn lief aan het spelen.
Ze mogen geen leven maken.

Moeder is ziek. Ze ligt op bed.
Nu heeft Ansje het zo druk.
Zij kan niet naar school gaan, want zij moet overal voor zor-
gen.
Er moet toch iemand zijn om moeder en de kleine broertjes
te helpen. Vader kan het niet doen.
Die lieve vader.

Wat was hij vanmorgen toch bedroefd. De dokter zei: „moeder moet een paar weekjes op bed blijven.” Toen heeft vader zo gehuild. En moeder ook.

Wie moet er nu geld verdienen?

En waar moeten ze nu eieren van kopen en melk? De dokter heeft gezegd, dat moeder daar juist beter van wordt.

Vader wist geen raad meer.

Toen heeft hij hardop gebeden.

Ze deden allen hun ogen dicht en vouwden hun handen.

Vader heeft gevraagd of de Heere moeder weer beter wilde maken.

En of Hij voor hen wilde zorgen.

Nu is vader niet meer zo bedroefd.

Hij zegt: „De Heere kan ons helpen.

We moeten er telkens weer om bidden.”

MOEDER EN TOOSJE

Piép-knèrp. Piép-knèrp.
Stil, is daar iemand
aan de deur?

Ansje zal eens even gaan
kijken.

Wat is dat nu?

Daar ziet ze ineens Toosje
staan.

Er is nog een dame bij ook.
Zou dat nu de moeder van
Toosje zijn?

Ansje kan van de schrik
bijna niets zeggen.

Ze loopt weer naar binnen
en zegt vlug tegen haar va-
der, dat Toosje er is.

Het meisje, dat haar giste-
ren geholpen heeft, toen
haar knie zo bloedde.

Vader zegt: „Laat Toosje
maar gauw binnenkomen,
hoor!”

Dan stappen moeder en
Toosje binnen.

Toosje zegt: „Ik heb mijn moeder ook meegebracht. Is dat goed?”

„Dat is heel best, hoor,” zegt vader.

„Dat is heel best.”

WIE MOET ER NU GELD VERDIENEN?

Als moeder en Toosje binnenkomen, zien ze, dat de moeder van Ansjie op bed ligt.

Nu weten ze, waarom Ansjie niet op school was.

Haar moeder is ziek.

Nu moet zij thuis blijven om voor haar moeder te zorgen.

Die arme zieke moeder.

Dan vraagt de moeder van Toosje of de dokter al is geweest.

„Ja,” zegt vader, „moeder moet nog wel een paar weekjes op bed blijven.”

Er komen weer tranen in zijn ogen. Wat vreselijk toch, dat hij niets voor moeder kan doen.

De moeder van Toosje ziet wel, dat vader bedroefd is.

Ze zegt: „Wie gaat hier altijd het geld verdienen om brood te kopen?”

„Och,” zegt vader, „dat moet moeder doen. Zij gaat altijd werken bij andere mensen.

Maar nu ze ziek is, kan dat ook niet.

Ik zou zo graag willen, dat *ik* geld kon verdienen. Dan hoeft moeder nooit meer weg te gaan.

Ze kan dan altijd thuis blijven.”

„Ja,” zegt de moeder van Toosje, „maar u *kunt* toch wel geld verdienen?”

Vader kijkt met grote ogen.

„Ik geld verdienen, mevrouw?

Als ik maar *lopen* kon.”

„Ja, het is heel erg, dat u niet kunt lopen. Maar er is toch wel werk, waar u bij kunt blijven zitten?

Hebt u altijd ongelukkige benen gehad?”

„Nee,” zegt vader, „het is door een ongeluk gekomen. Mijn benen kwamen onder een auto.

Na die tijd kon ik niet meer lopen.”

„Maar welk werk hebt u gedaan, voordat het ongeluk gebeurde?”

„Toen was ik op een fabriek, waar schoenen gemaakt werden.”

„Wel, dan moet u nu schoenmaker worden! Daar hoeft u toch niet bij te lopen?”

„Ja,” zegt vader, „daar heb ik ook wel eens aan gedacht. Maar daar is heel veel voor nodig. Dan moet ik leer kopen en een leest en nog veel meer dingen. Daar hebben wij geen geld voor.

En wie zal er nu helemaal hierheen komen om zijn schoenen te laten maken? Het is zo ver van de stad.”

„Nou,” zegt Toosje, „maar wij komen vast, hè Moes?”

Vader moet er heus een beetje om lachen.

DE VERRASSING

Luister eens goed!

De moeder van Toosje zegt nog veel meer.

Ze zegt: „Als *wij* nu eens alles voor u kopen, wat u nodig hebt. Wilt u het dan eens proberen?”

Hoort vader het wel goed?

Hij kan het haast niet geloven.

Willen zij alles betalen?

Zijn de vader en moeder van Toosje dan zó rijk en zó goed!

O, wat is vader blij.

Hij zou wel dadelijk willen beginnen. Zal nu alles toch nog goed komen?

Van blijdschap wil hij wel naar die mevrouw toe lopen.

Maar dat kan niet.

Kijk, ze komt zelf al naar hem toe. Ze geeft vader een hand en ze zegt: „Nu gaan wij weer heen. Als u het goed vindt, komen we heel gauw weer terug.”

„Graag,” zegt vader. „Dat is heel best. Ik dank u, ik dank u wel.”

Dan rollen er tranen over vaders wangen.

Gelukkig zijn het nu geen tranen van verdriet, maar tranen van blijdschap.

NU IS HET FEEST

Voordat moeder en Toosje weggaan, geven ze ook de moeder van Ansje een hand.

Deze kijkt o, zo blij.

Ze heeft alles gehoord, wat die vriendelijke mevrouw zei.

Nu is het feest in het kleine oude huisje.

O, kijk eens, wat die Ansje heeft!
Wat een mooie jurk!
Mag ze die houden?
„Ja,” zegt Toosje, „die mag Ansje houden.”
Ansje springt van blijdschap de kamer rond. Ze trekt Toosje mee. Die moet ook dansen. Als de vier broertjes het zien, willen ze ook meedoen. Maar vader zegt gauw, dat ze stil moeten zijn.
Moeder is toch ziek?
O, ja, dat is waar ook.
Ze zouden het helemaal vergeten.

MOEDER EN TOOSJE WEER NAAR HUIS

Als moeder en Toosje thuis komen, zit vader al te wachten.

Ze zijn ook zo lang weggebleven.

Vader begreep er niets van.

Hij werd al een klein beetje ongerust. „Konden jullie soms het huisje niet vinden?” zegt hij.

„Ja, hoor,” zeggen moeder en Toosje allebei tegelijk, „we konden het best vinden. Maar het is een heel eind lopen.”

Dan vertellen ze wat ze daar in het kleine huisje gezien hebben.

Een zieke moeder.

Een ongelukkige vader en vijf arme kinderen.

Moeder heeft toch zo'n medelijden.

Ze vertelt ook aan vader, dat zij beloofd heeft die arme mensen te helpen. Ze zegt: „Die ongelukkige man moet schoenmaker worden.”

„Schoenmaker?” zegt vader.

„Kan hij dan wel schoenen maken?”

„Ja,” zegt moeder, „dat heeft hij vroeger geleerd. Hij werkte op een schoenfabriek.

Toen kon hij nog lopen.

Nu niet meer. Hij heeft een ongeluk gehad. Die arme man. De hele dag zit hij op een stoel bij het raam.”

Als vader alles hoort, krijgt hij ook medelijden met die arme mensen.

„Ja,” zegt hij, „we zullen ze helpen. Dat moeten we doen.”

ALS VADER WEER SCHOENMAKER WORDT

In het kleine huisje is grote blijdschap. Ze kunnen bijna nog niet geloven, wat er die middag gebeurd is.

Het lijkt wel of ze gedroomd hebben. Maar toch is het echt waar.

Vader wordt weer schoenmaker. De Heere in de hemel heeft hun bidden wel gehoord.

Hij wil die arme mensen helpen.

„Ja,” zegt vader, „nu moeten wij de Heere God ook danken, voor alles wat Hij gedaan heeft.

Wij hebben het niet verdiend.

Wij doen elke dag zoveel kwaad.
En we zijn zo dikwijls ontevreden.”
Dan roept vader de vier jongens bij zich. Ansje zit bij moeder
op de rand van het ledikant. Ze sluiten allemaal hun ogen en
vouwen hun handen.
Net als vanmorgen.
Maar nu is het toch anders.
Er is zoveel gebeurd.
Vader dankt de Heere er voor, dat Die zo goed voor hen zorgt.
Hij vraagt ook of de Heere God hun zonden wil vergeven.
Alleen om Jezus' wil.
Dan gaat Ansje brood klaarmaken. Op iedere boterham
smeert ze een klein beetje boter. Verder hebben ze niets. Maar
dat hindert niet.
Vader zegt: „Als ik weer schoenmaker word, dan krijgen jullie
allemaal wat lekkers op je brood. Misschien wel spek of kaas
of worst.”

HET IS AVOND GEWORDEN

Het is nu avond geworden.
In het kleine huisje is het stil. De broertjes liggen al op
bed en moeder slaapt ook even.
Ze is zeker moe geworden van de visite.
Ansje denkt: Fijn, dat moeder slaapt. Dan wordt ze misschien
gauw beter. Slapen is heel goed voor zieke mensen.
Vader schilt weer aardappelen.
Hij doet het voor morgen.
Misschien komt dan de moeder van Toosje wel weer.
Ze heeft gezegd, dat ze weer gauw terug zou komen. En dan
heeft hij geen tijd om aardappelen te schillen. Dan moeten ze
praten over alles wat er gaat gebeuren.
Vader kan het nog niet goed geloven. Onder het schillen door,
moet hij er telkens aan denken. Als hij een aardappel klaar
heeft, laat hij die in een emmer vallen. In die emmer is wa-
ter.
Plons, gaat het telkens, plons.
Ja, in het kleine huisje is het heel rustig.
Maar buiten dat huisje niet.
Hoei, hoei, hoeiiii, giert de wind.
Hij blaast om het oude huisje heen. Hoei, hoeiiii!

WAT DOET DIE WILDE WIND?

Hoei, hoei, hoeiiii!

Het gaat hoe langer hoe harder waaien.

Vader hoort het wel.

O, die wind is zo sterk.

En hun huisje is zo oud.

Vader wordt er bang van.

Hoei, hoeiiii!

Ineens . . . pats, boem, boemreboem!

Wat gebeurt er nu?

O, vader zou wel naar boven willen hollen. Dat vreselijke lawaai komt van boven.

Boven, waar de broertjes slapen.

Ja, maar nu slapen die broertjes niet meer. Kijk maar, daar komt Jan al de kamer in hollen.

„Vader, het dak is kapot!

Dat heeft de wind gedaan!”

Moeder is van de schrik ook wakker geworden.

Als ze hoort, wat er gebeurd is, kan ze het in bed niet langer uithouden.

Ze wil naar boven. Naar de kinderen. Ze doet vlug haar mantel aan en loopt voorzichtig de trap op.

O, nu voelt ze pas, hoe moe ze is. Ze kan haast niet.

Als ze boven aan de trap komt, ziet ze de andere drie jongens staan. Wat zijn ze geschrokken. Maar moeder ziet nog veel meer. Ze ziet de lucht. Er is een groot gat in het dak gekomen. Dat heeft de wind gedaan. Gelukkig is het met de kinderen nog goed afgelopen.

De Heere heeft ze allen bewaard; moeder zegt: „Komen jullie maar gauw mee naar beneden. Je wordt hier nog ziek.”

Langzaam strompelt moeder de trap af. De drie jongens gaan ook mee. Ze geeft Keesje een hand. Die is nog zo klein.

ALS HET BUITEN WEER RUSTIG IS

Nu zitten ze weer allen bij elkaar. De kinderen moeten vannacht beneden blijven slapen.

Ansje heeft de kussens van hun bedjes op de grond gelegd. De broertjes liggen naast elkaar.

Gelukkig is het nu buiten weer rustig geworden.

De wilde wind is er niet meer.
 Toch *hoort* vader nog iets.
 Stil eens! Het lijkt wel of er iemand om hun huisje loopt.
 Moeder hoort het ook.
 Wie kan dat nu nog zijn?
 Het is al acht uur geweest.
 Piép-knèrp. Piép-knèrp.
 De deur wordt een eindje open geduwd.
 Piép-knèrp. Piép-knèrp.
 Het gaat zo moeilijk.
 O, kijk eens! Wie komt daar zo maar de kamer in?
 Het is Corrie. Corrie is het dienstmeisje van de moeder van Toosje. Vader en moeder begrijpen niet, wat Corrie komt doen. Ze heeft een tas bij zich. Die zet ze even neer op een stoel.
 Dan kijkt ze eerst eens de kamer rond.
 Ze ziet de ongelukkige vader.
 Ze ziet de zieke moeder.
 Ze ziet Ansje.
 Ze ziet . . . ja, wat ziet ze nog meer? Er liggen vier kinderen te slapen op de grond.
 „Zouden ze niet eens een bedje hebben?” denkt Corrie. Ze begrijpt er niets van.
 Vader vertelt wat er gebeurd is.
 „Ja,” zegt hij, „ons huisje is oud en de wind was zo sterk. Gelukkig is het nog goed afgelopen.”
 Corrie krijgt medelijden met die arme mensen. Ze zal maar eens vlug laten zien, wat ze meegebracht heeft.
 O, nu weten vader en moeder *wel* wat Corrie komt doen.
 Op de tafel staat een fles melk. En daarnaast liggen wel tien eieren.
 „Alstublieft,” zegt Corrie, „dat is van de vader en moeder van Toosje. Morgen komt mevrouw zelf weer eens kijken.”
 „Dat is heel best, hoor,” zegt vader.
 „Dat is heel best. Je moet vooral mijnheer en mevrouw vriendelijk bedanken. Zeg maar, dat we er heel blij mee zijn.”
 Als Corrie weg is, schenkt Ansje voor moeder een beker melk in. Ze denkt: „Nu wordt moeder vast weer gauw beter.”

EEN HUIS IN DE STAD

Als Corrie weer terugkomt bij de vader en moeder van Toosje vertelt ze, hoe blij de arme mensen waren met de melk en de eieren.

Maar ze vertelt ook van het gat in het dak.

Mijnheer en mevrouw schrikken er van.

Die arme mensen toch.

Het lijkt wel of alles tegelijk moet komen.

Dan praten ze er samen over.

Er moet een ander huis gezocht worden.

De mensen kunnen toch in dat kapotte huis niet blijven wonen? Ze zouden *allemaal* ziek worden.

Nee, dat gaat niet.

En het huis zal wel niet meer gemaakt kunnen worden.

Daar is het veel te oud voor.

Ja, ze zullen een ander huis zoeken. Hier dicht bij.

Dat is ook veel beter.

Dan kan die ongelukkige vader hier in de stad schoenmaker worden.

Er komen dan vast wel mensen om hun schoenen te laten maken.

„Ja,” zegt vader. „Ik ga morgen dadelijk kijken of ik een huis kan vinden.”

HET GEHEIMPJE

Als Toosje de volgende dag op school komt, vertelt ze alles aan de juffrouw. De juffrouw schrikt er van. Nu begrijpt ze ook, waarom Ansje niet op school was. Ze zegt: „Ik zal eens gauw bij haar moeder gaan kijken.”

Van het andere huis, dat vader gaat zoeken, weet Toosje niets.

„Dat moet nog een geheimpje blijven,” zegt moeder.

En als Toosje in school haar sommen maakt, gaan vader en moeder samen weg.

Toet-toet! Toet-toet!

Vader rijdt zo hard. Hij vindt het prettig, die arme mensen te helpen.

Toet-toet! Toet-toet!

Boem. Daar staat de auto al weer stil. „Kijk,” zegt vader,

„hier is een leeg huisje." Ze stappen uit de auto en kijken eens door de ramen naar binnen.

„Ja," zegt moeder, „dit vinden ze vast wel erg mooi.

We zullen bij de baas van het huis een sleutel halen. Dan kunnen we binnen ook eens kijken!"

Voor het raam is een plankje.

Daar staat op, waar de baas woont.

Toet-toet! Toet-toet!

Daar gaan vader en moeder al weer.

„O, vader, rijd toch niet zo hard. Straks gebeurt er nog een ongeluk."

Maar vader *kan* nu niet langzaam rijden. Het moet vlug gebeuren.

Na een poosje zijn ze weer bij het huisje terug.

Vader maakt met een sleutel de deur open en dan gaan ze naar binnen.

ZOU DAAR DE DOKTER ZIJN?

Toet-toet! Toet-toet!

Daar gaat de auto weer.

Gaan vader en moeder nu weer naar huis?

O, neen, kijk maar.

Ze rijden een heel andere kant op. Ze komen op het Zwarte weggetje. Daar staat h et kleine oude huisje. In het dak zit een groot gat.

Toet-toet! Toet-toet!

De mensen in het kleine huisje schrikken er van.

Zou daar de dokter zijn?

Vader zit bij het raam.

Hij kijkt naar buiten.

De auto staat juist stil voor hun huisje. Neen, de dokter is het niet.

Maar dan ziet vader ineens, wie het *wel* is. Hij ziet de moeder van Toosje uit de auto stappen.

Die mijnheer is er nu ook bij.

Vader schrikt er van.

Willen die deftige mensen zo maar in hun oude huisje komen?

Ja, luister maar.

Pi ep-kn erp. Pi ep-kn erp.

De deur gaat al open.
Die mijnheer en mevrouw komen al naar binnen.
Ansje geeft ze netjes een stoel.
Dat heeft moeder gezegd.
De vier jongens gaan stil op de grond zitten.
Dat moet van vader.
Nu gaan ze luisteren, naar alles, wat die vreemde mijnheer vertelt.

WAAR GAAT MOEDER HEEN?

Als de vader van Toosje alles heeft gezegd, kijken de ongelukkige vader en de zieke moeder elkaar eens aan.
Is het wel waar, wat die mijnheer vertelt?
Ze kunnen het niet geloven.
Gaan ze uit dit oude huisje weg? Mogen ze in een mooi huisje gaan wonen, in de stad?
En moet moeder nu al met de auto mee?
Ja, want moeder kan hier toch niet blijven? Straks wordt alles uit het oude huis weggehaald. Het krijgt dan een plaatsje in hun nieuwe huis.
Die mijnheer en mevrouw pakken moeder goed in. Ze doen een deken om haar heen. Dan dragen ze samen haar in de auto!
Toet-toet! Toet-toet!
Maar waar brengen ze moeder nu heen? Gaat ze al naar hun nieuwe huisje?
O, neen, dat kan niet.
Daar moet Corrie eerst aan het werk.
Ze zal alles goed schoonmaken.
Ze zal het fijn vinden, dat ze ook mee mag helpen.
Moeder gaat mee, naar het grote deftige huis, waar Toosje woont. Ze mag er blijven, tot alles in hun eigen huisje klaar is. Dat is heel vriendelijk van die mijnheer en die mevrouw.
's Middags als Toosje uit school komt, ziet ze moeder voor het raam staan. Zou moeder weer ongerust zijn? Ze is toch dadelijk uit school naar huis gelopen. Neen, moeder is niet ongerust. Ze lacht.
Ze wenkt met haar hand, dat Toosje gauw moet komen.
Wat is er toch?
Toosje gaat hoe langer hoe harder lopen.
En dan . . . als ze binnenkomt, wat ziet ze?

Wie ligt hier bij haar moeder in de kamer?

De moeder van Ansje?

Neen, daar begrijpt Toosje niets van. Waar is nu de vader?

En waar zijn de broertjes?

Dan vertelt moeder haar alles. Het geheimpje van het mooie huisje.

„Komt Ansje dan dicht bij ons wonen?”

„Ja,” zegt moeder, „hoe vind je dat?”

„O, heerlijk, moes, ik vind het heerlijk.”

IN HET NIEUWE HUIS

Nu is alles klaargekomen in het nieuwe huis.

Vader, Ansje en de broertjes zijn ook met de auto naar hun mooie huisje gebracht.

Moeder ligt voor het raam.

Wat is dat gezellig. Er zijn ook mooie nieuwe gordijnen. Ansje is weer naar school.

Toosje kwam haar vanmorgen halen.

Maar wie moet er dan voor moeder zorgen?

Dat doet Corrie, het dienstmeisje van Toosje's moeder.

Corrie mag net zo lang blijven, tot moeder weer beter is.

O, wat zijn vader en moeder dankbaar. Niet alleen omdat Corrie er is en omdat ze zo'n mooi huisje hebben.

O, neen, maar vooral ook, omdat vader weer schoenmaker wordt.

Kijk, dat kleine kamertje wordt de schoenmakerij.

Dat is gezellig. Vader kan daar ook naar buiten kijken.

Twee mannen maken alles klaar.

Misschien kan hij morgen wel beginnen. Toosje heeft al schoenen meegebracht, die stuk zijn.

En als de mensen het allemaal weten, dan komen er vast nog veel meer.

Als vader aan dat alles denkt, dan kijkt hij naar boven, naar de hemel. Daar woont de Heere God. *Die* heeft de vader en moeder van Toosje naar hen toegestuurd om te helpen. Hij heeft hun gebed verhoord.

Dan zegt vader: „Ik dank U, Heere, ik dank U voor alles.”

WIE KOMT DAAR AAN?

Wie komt daar aan?

O, het is de juffrouw van de school.

Ze wil eens gaan kijken bij de moeder van Ansjé. Ansjé heeft haar verteld, dat ze nu in een ander huisje wonen.

De juffrouw moet eens even zoeken. Ze kijkt naar alle kanten.

In deze straat moet het toch zijn.

O ja, daar ziet ze het al.

Naast de deur is een mooi plankje aan de muur gemaakt. Dat plankje is wit geverfd.

Met grote zwarte letters staat er op:

A. KNAP Schoenmaker

Zo kunnen de mensen het goed zien. Ja hoor, ze heeft het huisje gevonden. Ze trekt aan de bel. Tingeling, gaat het. Wat klinkt dat vreemd. In het andere huisje was geen bel. Daar deed de deur piép-knèrp, piép-knèrp.

Hier niet.

Corrie laat de juffrouw binnenkomen. Moeder vindt het heel aardig, dat ze eens bij haar komt kijken.

„Maar waar is vader nu?” denkt de juffrouw.

„Zit hij nu niet meer op zijn stoel voor het raam?”

Stil . . . toch hoort ze hem.

Hij zingt een liedje.

Klop-klop, gaat het. Klop-klop. De juffrouw begrijpt het al. Vader is in de schoenmakerij. Hij zit schoenen te maken.

Voordat ze weggaat, wil ze ook nog even bij *hem* gaan kijken.

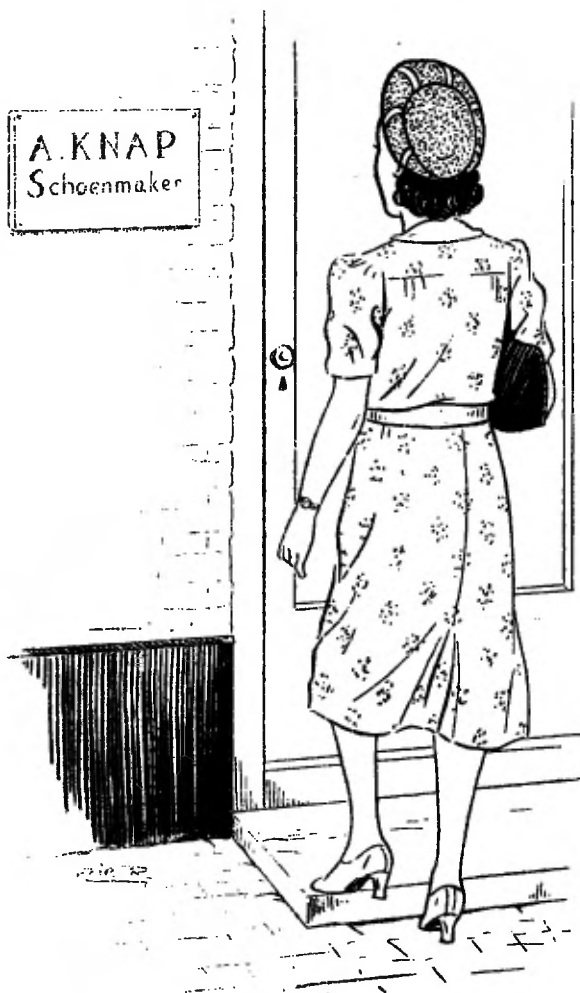
Ze zegt: „Goeie middag, Knap, gaat het hier ook goed?”

Vader schrikt, als hij ineens de juffrouw ziet. Hij hoorde haar niet eens aankomen.

Die hamer maakt ook zo'n leven.

Dan zegt hij: „Goeie middag, juffrouw. Het gaat hier best hoor, heel best.”

Dan haalt de juffrouw uit haar tas een paar schoenen.
Die moeten gemaakt worden.
Ze zegt: „Wilt u dat eens voor me doen?”
„Nou en of,” zegt vader, „dat komt voor elkaar, juffrouw.”

DE VERJAARDAG VAN TOOSJE

Vandaag is het feest.
Toosje is jarig. Ze is nu negen jaar geworden. Ze heeft van vader en moeder een mooi fietsje gekregen.

Wat is ze daar blij mee.

Morgen wil ze fietsen leren.

Vader zal haar helpen.

Vandaag niet. Nu is het feest. Ze krijgt van moeder een tas vol lekkers mee naar school. Schuimpjes, kaakjes en zuurtjes.

Voor de juffrouw heeft ze een reep chocola. Voor Ansje ook.

Dat is toch haar vriendinnetje?

Kom, ze zal eens doorlopen.

Ansje zit vast al op haar te wachten.

Tingeling-tingeling.

Ansje's moeder doet de deur open. Ja, ze is nu weer beter.

Corrie is weer bij de moeder van Toosje.

Die heeft zo'n groot huis.

Daar is zo veel werk te doen.

Ansje's moeder feliciteert Toosje met haar verjaardag.

Ze zegt: „Vanmiddag krijg je van ons een leuke verrassing.”

„Ja,” zegt Ansje, „vanmiddag, want nu moeten we naar school.”

Jan en Arie zijn ook al klaar.

Gaan die dan ook mee?

Ja, die gaan naar de kleuterschool. Daar leren ze zoveel mooie dingen. Ze vinden het prettig om naar school te gaan.

Moeder vindt het ook fijn. Anders is het zo druk voor haar.

Daar gaan ze weer.

Ze blijft net zo lang aan de deur staan, tot de kinderen de hoek om zijn.

Dan gaat ze naar binnen.

Vader is ook al weer aan het werk. Hij heeft het zo druk.

Hij verdient al veel geld.

Daar is hij zo blij mee.

Nu kunnen ze zelf al genoeg melk en eieren kopen.

En op hun brood krijgen ze spek en kaas. Gelukkig zijn ze nu niet arm meer.

DE VERRASSING

Toosje kan de hele dag niet stilzitten op school.
De juffrouw heeft al een paar keer gezegd, dat ze op moet letten.

Maar Toosje zit steeds te draaien.

Ze zal blij zijn, als het vier uur is. Dan gaat ze gauw met Ansje mee naar huis. Ze krijgt een verrassing. Ansje's moeder zei: „Het is een leuke verrassing.” Wat zal het toch zijn?

Gelukkig, het is eindelijk vier uur. De school gaat uit.

Ze zoekt gauw Ansje op.

Als ze Jan en Arie uit de kleuterschool gehaald hebben, gaan ze naar huis.

Ansje's moeder laat de kinderen allemaal binnenkomen. Vader zit nu ook even in de kamer. Hij wil eens zien, hoe Toosje de verrassing vindt.

Het is een groot pak.

Toosje laat het op de tafel staan. Ze maakt heel voorzichtig het papier los. Dan ziet ze een kartonnen doos. Er zitten een paar gaatjes in het deksel. Ze wil er door heen kijken, maar daar zijn de gaatjes te klein voor.

Dan heurt ze het deksel een klein eindje op.

Haar ogen worden hoe langer hoe groter. O, het beweegt.

Het leeft. Het is . . . het is . . . een lief konijntje.

Ze heeft het deksel er nu helemaal afgehaald.

Ze aait het diertje over zijn rug. Wat lief.

Wat snoezig.

Eindelijk zegt ze: „Dank u wel, hoor, dank u wel.”

Dat was ze bijna vergeten.

NAAR TOOSJE

Daar gaan ze nu.

Toosje, Ansje, Jan en Arie.

Ze gaan bij Toosje feest vieren.

Moeder blijft met de twee kleinste broertjes thuis.

Anders is vader zo alleen.

Dat wil moeder liever niet.

Jammer, dat vader nooit eens mee kan. Ze heeft wel eens een ongelukkige man gezien, die toch overal heen ging.

Hij reed in een mooi wagentje, met drie wielen er onder. Vóór één klein wiel en achter twee grote. Het leek wel een klein beetje op een fiets. Dat ging fijn. Maar die wagentjes kosten heel veel geld. Dat kunnen ze nog niet betalen.

Hoor, vader zingt weer.

Neen, hij vindt het niet erg, dat hij thuis moet blijven.

Hij heeft het zo druk.

Klop-klop, gaat het maar.

Klop-klop.

De kinderen zitten nu allemaal bij Toosje in de kamer. Ze hebben een glaasje limonade gehad. Dat smaakt fijn.

Vader is ook thuis. Hij heeft het schattige konijntje in de schuur gebracht.

Morgen zal hij wel een hokje kopen.

Toosje moet zelf voor het diertje zorgen. Ze noemt hem Flapoortje. Ze zegt: „Hij heeft van die leuke flapoortjes.”

Dan laat ze ook het fietsje zien, dat ze gekregen heeft. Dat vinden ze allemaal heel mooi.

Als moeder versjes gaat spelen op de piano, zingen de kinderen mee.

Moeder speelt eerst:

„O, wat zijn we heden blij.”

Jan en Arie zingen ook zo flink mee. Ze zingen nog veel meer mooie versjes.

Maar dan wie komt daar binnen?

Het is Corrie. In haar handen heeft ze een grote schaal.

En wat zit daar in?

Het zijn oliebollen.

Nu gaan ze heerlijk smullen.

Moeder strooit er heel fijne witte suiker over.

Het lijkt wel sneeuw.

Na het eten gaan Ansje, Jan en Arie weer naar huis.

Ansje heeft een trommeltje bij zich. Daar zitten nog meer oliebollen in.

Die zijn voor vader en moeder en de twee kleine broertjes.

Toosje's moeder zei: „Ik denk, dat die ze ook wel lusten.”

HET IS AVOND GEWORDEN

Omdat Toosje jarig is, hoeft ze niet zo vroeg naar bed. Er is nu zo veel visite gekomen. Tante Lies en oom Henk en tante Annie. Oom Jo is er ook al. Telkens komen er weer andere mensen binnen.

Vader vindt het echt gezellig en dan moet hij ineens denken aan de vader van Ansje. „Wat jammer toch,” zegt hij, „dat de vader van Ansje nooit eens ergens heen kan gaan. Altijd moet hij maar in zijn huisje blijven. Wat is het toch vreselijk, als je niet kunt lopen.”

„Ja,” zegt moeder, „maar *daar* kunnen wij hem niet mee helpen. Daar is niets aan te doen.”

Kijk, daar heb je oom Bram ook. Vader en moeder praten er nu niet meer over.

Ze hebben met elkaar een gezellige avond.

Ze drinken chocolademelk en ze eten lekkere koekjes.

Toch moet vader telkens denken aan de ongelukkige vader van Ansje. Zouden ze er heus niets meer aan kunnen doen? En dan ineens weet hij het. Hij zal een wagentje kopen. Een wagentje met drie wielen er onder! Hij heeft er pas nog een gezien. Daar zat ook een ongelukkige man in. Ja, dat zal hij doen. Als de visite weg is, zal hij er eens met moeder over praten.

NAAR DE KERK

Bim-bam. Bim-bam.

Hoor je de klokken wel luiden?

Ze zeggen: „kom-dan, kom-dan.”

Ja, want het is Zondag.

Dan gaan de mensen naar de kerk.

Alle mensen?

Neen, niet alle mensen.

Daarom blijft de klok maar roepen.

Bim-bam. Bim-bam.

„Kom-dan. Kom-dan.”

Er komen al heel veel mensen aan. Zij hebben wel geluisterd naar de klokken.

Zie je daar die ongelukkige man wel? Hij kan niet lopen. Hij zit in een mooi wagentje. Er is ook een meisje bij. Gaan die

twee ook naar de kerk? De mensen kijken elkaar eens aan.

Ze weten wel, wie die man en dat meisje zijn.

Het is schoenmaker Knap met Ansje.

Ja, die gaan ook naar de kerk.

Het is o zo lang geleden, dat vader in de kerk geweest is.

Maar nu kan het weer.

Hij heeft een wagentje gekregen van Toosje's vader en moeder.

O, wat zijn ze daar blij mee.

Nu wil hij naar de kerk gaan.

Dat is het huis van God.

Hij wil de Heere God danken.

Als ze bij de kerk komen, helpen andere mensen vader in de bank.

„Dat gaat best zo,” zegt hij.

„Dat gaat heel best.”

HET HEERLIJKSTE VAN ALLES

Bij Toosje in huis is het heel stil.

Nu is haar moeder ziek.

Wat jammer toch.

En ze wilde vanmiddag nog wel met moeder gaan wandelen.

Ze hoeft niet naar school, want het is Woensdag.

Dan zal ze maar een poosje naar Ansje gaan.

Zij kan moeder toch niet helpen.

De dokter zal straks wel komen.

Vader is hem gaan halen met de auto.

Toet-toet! Toet-toet!

Daar komt hij al.

De dokter gaat dadelijk naar moeder.

Vader zegt: „Kom maar, Toosje, dan breng ik jou even bij Ansje.”

Toosje begrijpt er niets van.

O ja, ze vindt het wel prettig om bij Ansje te spelen. Maar die arme zieke moes dan?

Toet-toet. Daar gaan ze al.

— — — — —
De hele middag speelt Toosje met Ansje en de broertjes. Ze heeft het best naar haar zin. Toch moet ze telkens maar aan moeder denken.

Zou het heel erg zijn?
Toet-toet! Toet-toet-toet!
Wat is dat nu?
Daar is vader al wecr.
En hij lacht zo.
Zou moes al weer beter zijn?

Ze loopt vlug naar vader toe.
Ze vergeet helemaal Ansje goedendag te zeggen.
Toet-toet! Toet-toet!
Wat rijdt die vader toch hard.
En waarom lacht hij zo?
Neen, Toosje begrijpt er helemaal niets van. Ze is blij, als ze thuis zijn.

Dadelijk loopt ze naar boven.
Ze wil eerst eens zien, hoe het met moeder is.
Stil, wat hoort ze nu?
Ze loopt hoe langer hoe harder.
De deur van de slaapkamer staat een klein eindje open.
Ze gaat naar binnen.
En dan . . . wat ziet zij dan?
In de slaapkamer staat een wieg. En in die wieg . . . daar
ligt een lief klein kindje.
Het huilt.
„O moes,” roept Toosje, „is dat kindje van ons?”
„Ja,” zegt moeder, „dat broertje is van jou.”
Nu begrijpt Toosje, waarom vader zo lachte.
Ze heeft een broertje.
Dat is het heerlijkste van alles.
„Hoe heet het broertje, moes?”
„Hij heet Addi, hoe vind je dat?”
„O moes, ik vind het enig.”
Heel voorzichtig mag zij nu het broertje een kusje geven.
En dan . . . dan gaat Toosje naar haar eigen slaapkamertje.
Daar sluit zij haar ogen en vouwt haar handjes en ze zegt:
„Ik dank U, lieve Heere, voor het schattige broertje.”